

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY

DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA

București

Capitolul 1

Casa

Am un defect din fabricație.

Îmi place să cred că toată lumea are câte unul. Sau, cel puțin, asta mă face să mă simt mai bine cu privire la această trăsătură prin care oamenii se sabotează singuri, faptul că aruncă vina pentru toate lucrurile rele care li se întâmplă asupra unei caracteristici anumite: lucrul pe care au învățat să-l facă pentru a se proteja și de care nu se pot dezbara, chiar dacă nu mai au nevoie de el.

Poate că tu, cititorule, n-ai avut posibilitatea să controlezi ce ți se întâmplă în copilărie. Deci, ca să eviți dezamăgirile, ai învățat să nu ceri nimic din ce-ți dorești cu adevărat. Iar asta a funcționat multă vreme. Doar că acum, când ai ajuns la vârsta a doua și îți dai seama că nu ai obținut nimic din ce voiai cu adevărat, mergi cu 200 de kilometri pe oră pe autostrada vieții într-o mașină de lux, cu o valiză cu bani și un cetățean pe nume Stan în portbagaj.

Poate că defectul tău din fabricație este că nu semnalizezi niciodată când schimbi direcția.

Sau poate, ca mine, ești un romantic incurabil. Nu te poți stăpâni din a-ți spune povestea. Povestea vieții tale, asezonată cu un fond sonor melodramatic și cu razele aurii ale soarelui care pătrund prin geamul mașinii.

La mine totul a început când aveam doisprezece ani. Părinții mi-au spus să mă așez, că au ceva important să-mi comunice. Mama primise primul diagnostic – niște celule suspecte în sânul stâng – și mi-a zis de atâtea ori să nu mă îngrijorez, încât mi-a fost teamă să nu mă pedepsească dacă mă prinde făcându-mi griji. Mama era genul care făcea lucrurile se meargă, optimistă, nu se îngrijora din orice, dar îmi dădeam seama că era îngrozită, așa că m-a cuprins și pe mine groaza, încremenită cum eram pe canapea și nesigură de ce ar fi trebuit să fac ca să nu înrăutățesc lucrurile.

Dar apoi tatăl meu, șoarece de bibliotecă și mare amator de stat în casă, a făcut ceva neașteptat. S-a ridicat în picioare, ne-a luat de câte o mână pe mine și pe mama și a spus: *Știți ce ne trebuie ca să alungăm sentimentele astea negative? Un dans!*

În suburbia noastră nu erau cluburi, doar un restaurant care servea fripturi mediocre și unde cânta o trupă de cover-uri în fiecare vineri seară, dar figura mamei s-a luminat de parcă tata ar fi sugerat să luăm un charter spre Copacabana.

Purta o rochie galben pai și cercei din metal bătut, care sclipeau când se mișca. Tata a comandat un scotch de 20 de ani pentru ei și un cocktail Shirley Temple pentru mine, apoi cu toții ne-am învârtit și am dat din cap până când am amețit, râzând și împiedicându-ne unii de alții. Am răs până când nu ne mai țineam bine pe picioare, iar tatăl meu, altfel un tip rezervat, a început să cânte „Brown Eyed Girl” împreună cu trupa, de parcă n-ar fi fost toți ochii ațintiți asupra noastră.

Oboșiți, ne-am înghesuit în mașină și am plecat spre casă, prin noaptea liniștită, mama și tata ținându-se de mână între scaune, iar eu cu fruntea lipită de geam, urmărind felinarele stradale care treceau unul după altul și gândindu-mă: *O să fie bine. O să fim bine cu toții.*

În acel moment mi-am dat seama de ceva: când lumea din jur îți pare întunecată și înfricoșătoare, iubirea te poate lua pe sus ca să te ducă la dans; râsul poate să mai aline durerea; frumusețea să mai spargă din teamă. Am hotărât pe loc că viața mea va fi plină

de aceste trei lucruri, nu doar de dragul meu, ci și de al mamei, și de al celor din jur.

Va exista un scop clar. Va exista frumusețe. Vor exista lumânări aprinse și Fleetwood Mac care se va auzi în surdină.

Ideea este că am început să-mi spun o poveste frumoasă despre viață, soartă și felul în care o să se aranjeze lucrurile, iar la douăzeci și opt de ani povestea mea era perfectă.

Părinți perfecți (fără cancer) care mă sunau de câteva ori pe săptămână, amețiți de vin sau de prezența celuilalt. Un iubit perfect (spontan, vorbitor de mai multe limbi străine, înalt de peste doi metri), care lucra la Urgențe și care știa să gătească *coq au vin*. Un apartament perfect în Queens, decorat în stil *shabby chic*. Slujba perfectă, scriitoare de romane de dragoste, inspirată de părinții perfecți și de iubitul perfect, pentru editura Sandy Lowe Books.

Viața perfectă.

Dar nu era decât o poveste, iar când a apărut prima gaură în ea, tot eșafodajul s-a dărâmat. Ce ți-e și cu poveștile astea!

Acum, la douăzeci și nouă de ani, eram nefericită, fără nici un ban în buzunar, fără un adăpost sigur, n-aveam pe nimeni și ideea că trebuie să intru pe aleea unei minunate case pe malul unui lac mă făcea să vărs. Imaginea romanțioasă pe care o construisem despre viața mea nu-mi mai era de nici un folos, dar defectul meu de fabricație încă mai mergea pe locul din față în Kia mea Soul cea bătută de vreme, spunând povestea așa cum a fost:

January Andrews se uita pe geamul mașinii la apa involburată a lacului care se spârgea de țărni, la apus. Încercase să se auto-convingă că nu era o greșeală să vină aici.

Era cu siguranță o greșeală, dar nu aveam altă opțiune. Nu poți să dai cu piciorul ocaziei de a locui gratis când n-ai nici un sfanț.

Am parcat pe stradă și m-am holbat la fațada conacului, cu ferestrele strălucitoare și veranda ca dintr-o poveste, cu tufele ciufulite de iarbă-de-mare care dansau în briza caldă.

Am verificat adresa de pe GPS cu cea scrisă pe un bilețel atârnat de cheia casei. Asta era, ajunsesem.

Am mai tras de timp un minut, de parcă aş fi aşteptat să vină un asteroid gigantic să mă şteargă de pe faţa pământului înainte să fiu obligată să intru. Pe urmă am tras adânc aer în piept şi am coborât din maşină, luptându-mă cu valiza burduşită pe care am luat-o de pe bancheta din spate şi cu mânerul unei cutii de carton în care aveam sticle cu gin.

Mi-am dat deoparte o şuviţă de păr de pe faţă şi am început să studiez lambriul albastru precum cicoarea şi ramele albe ale casei.
Prefă-te că e un Airbnb.

Imediat, mi-a apărut în minte un anunţ imaginar de Airbnb: casă cu trei dormitoare şi trei băi, pe malul lacului, plină de farmec, dovada vie că taică-tău a fost un nemernic şi că viaţa ta a fost o minciună.

Am început să urc scările săpate în panta dealului, cu sângele pulsându-mi în urechi şi picioarele tremurânde, ca şi cum m-aş fi aşteptat să se deschidă gura iadului şi să mă înghită cu pământul de sub mine cu tot.

Dar s-a întâmplat deja. Anul trecut. Şi n-ai murit, aşa că nici asta n-o să te omoare.

Odată ajunsă pe verandă, mi s-au ascuţit brusc toate simţurile. Faţa mă mânca, stomacul mi se strânsese ghem, transpiraţia îmi curgea pe ceafă. Ținând cutia cu gin în echilibru pe şold, am scos cheia şi am învărtit-o în broască, sperând în sufletul meu să se blocheze. Să nu fie totul decât o farsă elaborată pe care mi-o aranjase tata înainte să moară.

Sau, şi mai bine, să nu fie mort. Să iasă de după un tufiş şi să ţipe: „Te-am prins! Doar n-ai crezut că aveam o viaţă paralelă, nu? Cum să fi avut eu o casă secretă unde locuiam cu o altă femeie decât mama ta?”

Cheia s-a rotit fără probleme. Uşa s-a deschis spre interior.

Casa era tăcută.

M-a străpuns un fior de durere. Acelaşi pe care l-am simţit când mama m-a suna să-mi spună de atacul cerebral al tatei şi am auzit-o printre suspine: „S-a dus, Janie...”

Nu tata. Nu aici. Nicăieri. Şi pe urmă al doilea fior, ca un cuţit răsucit în rană: tatăl pe care credeai că-l cunoşti nu a existat, de fapt.

N-a fost niciodată al meu. Așa cum n-a existat nici fostul iubit Jacques sau *coq au vin* gătit de el.

Era doar o poveste pe care mi-o spuneam. Dar de acum încolo trebuia să fie adevărul gol-goluț sau nimic, așa că mi-am făcut curaj și am intrat.

Primul gând a fost că adevărul gol-goluț nu era chiar așa de gol. Cuibușorul de nebunii al tatei avea un living deschis, unit cu o bucătărie cu faianță albastră și un colțișor pentru mic dejun, iar ferestrele mari cât peretele dădeau înspre o terasă din lemn băițuit cu o culoare închisă.

Dacă mama ar fi fost proprietara casei, totul ar fi fost un amestec de crem și alte nuanțe neutre. Camera boemă în care am intrat s-ar fi potrivit mai degrabă în vechea casă pe care o împărțeam cu Jacques decât în casa părinților mei. M-a luat cu ameteală când mi l-am imaginat pe tata aici, printre lucrurile astea pe care mama nu le-ar fi ales niciodată: măsuța pentru mic dejun pictată cu motive populare, biblioteca din lemn închis la culoare, canapeaua comodă, cu perne desperecheate.

Nu semăna cu nimic din ce știam eu despre el.

Mi-a sunat telefonul în buzunar și am lăsat cutia pe blatul de granit ca să pot răspunde.

– Cum e? a întrebat numaidecât vocea de la celălalt capăt. E vreo temniță a sexului pe acolo?

– Shadi? am ghicit eu.

– Mă îngrijorează sincer faptul că sunt *singura* persoană care ar putea să te sune și să te întrebe așa ceva, a răspuns ea.

– Ești chiar singura persoană care știe de Coliba Dragostei, am remarcat eu, după care am pus cutia de gin pe care o duceam pe blatul din granit.

– Ba *nu* sunt singura care știe de ea, m-a contrazis Shadi.

Teoretic vorbind, era adevărat. Descoperisem casa secretă de pe lac a tatălui meu în urmă cu un an, la înmormântarea lui, însă mama știuse de ea de mai demult, și desigur Cealaltă Femeie știuse de ea de la bun început.

– În regulă, am zis. Ești singura căreia *eu i-am spus* de ea. Oricum, lasă-mă o secundă, doar ce am ajuns.

– Chiar așa?

Shadi respira greu, ceea ce însemna că mergea pe jos spre muncă. De când funcționam pe fusuri orare diferite, cam așa aveau loc majoritatea conversațiilor noastre telefonice.

– Metaforic, am răspuns. Sunt aici de ore bune, dar simt că doar ce am *ajuns*.

– Cât de înțelept! a făcut Shadi. Cât de profund!

– Șșt, i-am zis. Încerc să absorb ce e în jur.

– Verifică dacă nu e și o temniță a sexului! s-a grăbit să-mi zică, de parcă i-aș fi închis.

Ceea ce n-am făcut. Rămăsesem pur și simplu cu telefonul la ureche, ținându-mi respirația, ținându-mi bătăile inimii sub control, pe când cercetam cea de-a doua viață a tatălui meu.

Și chiar când încercam să mă conving că tata nu ar fi avut cum să locuiască aici, am observat ceva înrămat pe perete. Era o tăietură din ziarul *New York Times* cu lista de bestselleruri, aceeași pe care o pusese și pe șemineul de acasă. Uite-mă acolo, la numărul 15, în partea de jos. Și mai sus puțin, la câteva locuri deasupra mea – fir-ar să fie de viață! –, era fostul meu rival de la colegiu, Gus (deși acum își spunea Augustus, fiindcă era Un Tip Serios), și romanul lui de debut arogant, *Revelații*. A stat pe lista aceea timp de cinci săptămâni, nu că le-aș fi numărat (ba bineînțeles că le-am numărat).

– Ei bine? a întrebat Shadi. Cum e?

M-am uitat în jur și mi s-au lipi ochii de o tapiserie cu o mandala, atârnată deasupra canapelei.

– Mă face să mă întreb dacă tata nu cumva fuma iarbă.

M-am răsucit spre ferestrele de pe laterala casei, care erau perfect aliniate cu ale vecinilor, un defect de design pe care mama nu l-ar fi acceptat dacă ar fi cumpărat ea casa.

Dar asta nu era casa ei, iar prin ferestre se vedeau perfect rafturile pline cu cărți care acopereau pereții biroului vecinului.

– O, Doamne – e o plantație de iarbă? a exclamat Shadi încântată. Ar fi trebuit să citești scrisoarea, Janie. Totul a fost o

neînțelegere. Tatăl tău îți lasă moștenire afacerea familiei. Cealaltă Femeie nu era decât partenera lui de afaceri.

Cât de rău era că-mi doream să aibă dreptate?

Oricum, intenționasem să citesc scrisoarea. Așteptam doar momentul potrivit, sperând că n-aveam să mai fiu la fel de furioasă și că ultimele cuvinte ale tatei aveau să fie unele liniștitoare. În schimb, trecuse un an de la moartea lui și groaza la gândul de a deschide scrisoarea creștea cu fiecare zi. Era atât de incorect faptul că el avea ultimul cuvânt și că nu puteam să-i mai răspund în nici un fel. Să țip sau să plâng sau să-i cer socoteală. Odată deschisă scrisoarea, nu mai era cale de întoarcere. Gata. Adio.

Așa că, până la proba contrarie, scrisoarea stătea bine-mersi pe fundul cutiei de gin pe care o adusesem cu mine din Queens.

– Nu e o seră, am zis, deschizând ușa glisantă din sticlă și pășind pe veranda scăldată în lumina soarelui. Asta dacă nu cumva iarba e la subsol.

– N-are cum! m-a contrazis Shadi. Acolo e temnița sexului.

– Hai să nu mai vorbim despre viața mea depresivă, am zis. Care mai e treaba cu tine?

– Vrei să vorbim despre Fesul Bântuit? s-a repliat numai decît Shadi, gata să mă distragă de la oroarea situației mele prezente.

Dacă ar fi avut mai puțin de patru colegi de cameră în apartamentul ei cât o cutie de pantofi din Chicago, acum aș fi locuit cu ea, nu aici, în ultimul loc de pe pământ în care îmi doream să mă aflu. Să fiu sinceră, asta n-ar fi fost niciodată o opțiune. Eram absolut incapabilă să duc ceva la bun sfârșit când eu și Shadi eram împreună, iar cum situația mea financiară devenise atât de precară, asta era ultima mea speranță: să mă retrag în iadul meu propriu și personal (și fără chirie) până când terminam de scris următoarea mea carte și mi-aș fi putut permite din nou un apartament, fără Jacques.

– Normal că vreau să vorbim despre Fesul Bântuit, am zis eu. Spune-mi tot!

– Tot nu vorbește cu mine, a oftat Shadi afectată, dar parcă îl simt cum se uită la mine când suntem amândoi în bucătărie. Pentru că avem o conexiune.

– Nu ți-e teamă că poate conexiunea ta nu este *cu* bărbatul care poartă fesul, ci cu fantoma ultimului bărbat care l-a avut înaintea lui? Ce-ai face dacă ți-ai da seama că te-ai îndrăgostit de o fantomă?

– Hmmm, a făcut Shadi, gândindu-se un minut. Cred că mi-aș actualiza biografia de pe Tinder.

O briză caldă a tulburat valurile scânteietoare de la poalele dealului, pornindu-se apoi să-mi învârtăjească părul, să-mi îmbrace umerii cu onduleurile mele castanii, iar soarele la apus arunca raze atât e calde și de luminoase că trebuia să privesc printre gene ca să disting nuanțele de portocaliu și de roșu de pe malul celălalt. Dacă asta ar fi fost o casă închiriată, ar fi fost locul perfect unde să redactez manuscrisul pe care îl promisesem pentru Sandy Lowe Books.

Shadi, după cum mi-am dat seama, continua să vorbească. Tot despre Fesul Bântuit. Numele lui era Ricky, dar noi nu-i spuneam niciodată așa. Întotdeauna vorbeam codat când venea vorba despre viața amoroasă a lui Shadi. Mai era bătrânul care avea restaurantul acela uimitor cu fructe de mare (Stăpânul Peștelui) și mai era un tip căruia îi spuneam Mark doar pentru că semăna cu un alt Mark, unul *faimos* (detaliile se pierdeau în ceață; eu nu-mi aminteam nici care era celălalt Mark cu care ni se părea că seamănă și nici numele lui adevărat), iar acum era vorba despre noul ei coleg de muncă, care purta un fes pe care Shadi nu putea să-l sufere, dar căruia nu-i putea rezista.

M-am trezit din reverie înapoi în conversație când Shadi m-a întrebat:

– Weekendul cu 4 iulie? Te pot vizita atunci?

– Dar mai e mai mult de o lună până atunci, am mormăit eu.

Am vrut să adaug că nici nu aș mai fi fost aici până atunci, dar știam că nu era adevărat. Mi-ar fi luat toată vara să scriu cartea și apoi să reușesc să vând și cartea, și afurisita de casă de pe plajă cu tot cu mobilă, după care m-aș întoarce la un relativ confort. Poate nu înapoi în New York, dar undeva mai ieftin.

Mă gândeam că Duluth e accesibil. Mama nu m-ar vizita niciodată acolo, însă noi două oricum nu prea ne-am văzut la față în ultimul an, cu excepția unei vizite de trei zile de Crăciun. M-a

târât după ea la patru ore de yoga, trei baruri cu sucuri fresh și un spectacol cu *Spărgătorul de nuci* în care dansa un băiețandru necunoscut, de parcă, dacă am fi rămas singure fie și un minut, s-ar fi deschis subiectul „tata” și am fi explodat amândouă.

Toată viața mea de până atunci prietenii îmi invidiaseră relația cu părinții. Cât de des și de liber (credeam eu) vorbeam, cum ne distrăm împreună. Acum jucam un fel de leapșa cu telefoane.

Trecusem de la a avea doi părinți iubitori și un iubit pe termen lung cu care locuiam la o a avea practic doar pe Shadi, prietena mea dragă aflată prea departe. Singurul lucru bun la mutarea de la New York la North Bear Shores, Michigan, era că mă apropiasem de locuința ei de la Chicago.

– 4 iulie e prea departe, m-am plâns eu din nou. Ești practic la trei ore distanță de mers cu mașina.

– Da, iar eu nu știu să conduc.

– Atunci poate ar trebui să dai permisul ăla înapoi, am zis.

– Crede-mă, aștept să expire. O să mă simt atât de liberă când certificările o să corespundă cu abilitățile mele. *Urăsc* când oamenii au impresia că știu să conducă doar pentru că, din punct de vedere legal, o pot face.

Era adevărat. Shadi era o șoferiță groaznică. Țipa de fiecare dată când vira la stânga dinaintea unui trafic ce venea din sens opus, chiar dacă prima mașină era la mai mult de o sută de metri.

– Scumpo, știi cum e cu luatul concediilor în Industrie. Sunt norocoasă că șeful mi-a spus că pot avea liber pe 4. Din câte știu, s-o aștepta să i-o sug acum.

– În nici un caz! Asta se face doar de sărbătorile importante. Ce se așteaptă de la tine este să faci la schimb o „treabă” clasică cu piciorul.

Am mai luat o gură de gin, m-am întors de pe marginea verande și aproape că am scăpat un țipăt. Pe veranda de lângă a mea, un cap cu păr creț și castaniu se uita încoace dintr-un șezlong. Preț de o binecuvântată secundă, am crezut că vecinul doarme în scaunul lui și că prima noastră conversație nu va avea *nimic* de a face cu expresia „treaba” clasică cu piciorul. Dar apoi s-a aplecat

în față, a luat sticlă aburită de bere de pe măsuta de lângă, a tras o dușcă și s-a întins la loc.

– Foarte adevărat. Nici nu va trebui să mă descalț de șlapi, spune Shadi. În fine, trebuie să mă întorc la lucru. Dar anunță-mă dacă găsești iarbă sau articole din piele la subsol.

Am întors spatele vecinului și mi-am revenit:

– N-o să verific până nu vii să mă vizitezi.

– Urât, a făcut Shadi.

– Avantaj, am spus. Te iubesc.

– Eu te iubesc mai mult, mi-a spus și a închis.

M-am întors cu fața spre capul creț, așteptând să mă observe ca să mă pot prezenta. Nu-mi cunoscusem nici unul dintre vecinii din New York, însă aici eram în Michigan, iar din istorisirile tatei despre cum crescuse în North Bear Shores, mă așteptam ca, la un moment dat, să-i împrumut bărbatului ăstuia niște zahăr (Observație: de cumpărat zahăr). Cum nu s-a întors nici un minut mai târziu, mi-am dres vocea ca să-i atrag atenția.

El s-a întins încă o dată după o dușcă de bere și s-a lăsat înapoi în scaun fără să întoarcă fața spre mine.

M-am sprijinit de balustradă și am strigat stânjenită către el:

– Scuze pentru deranj!

El a făcut un gest vag din mână. Vedeam că are o carte în poală, dar nu și ce titlu avea.

– Ce e deranjant la o „treabă” cu piciorul pe post de monedă de schimb? a spus el pe o voce târăgănată, răgușită și plictisită.

M-am strâmbat, încercând să găsesc un răspuns – *orice* răspuns. Mintea îmi era la fel de goală ca pagina de Word pe care o deschideam în ultima vreme.

În regulă, deci poate devenisem puțin cam sălbatică în ultimul an. Poate nu știam sigur ce făcusem în ultimul an, de vreme ce nu o vizitasem pe mama, nu scrisesem o carte și nici nu-mi cucerisem vecinii.

– Oricum, am îndrăznit eu în cele din urmă, locuiesc aici acum.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de zahăr, mi-a replicat el cu încă un gest dezinteresat din mână, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile